

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΗΣ
Ποίηση: Idea Vilariño

Ἡ αγάπη... άχ, τί ρόδο η αγάπη.
Νά τό έχεις, νά τό κρατάς, να συμπληρώνεις νερό γλυκό
καί καθαρό,
νά κοιτάζεις τή μαγική ανάδυση του αρώματός του
καί αυτήν τήν αχλή της φωτιάς πού στά πέταλα λυγίζει.
Ἡ αγάπη... άχ, τί ρόδο η αγάπη, τί ρόδο αληθινό.
Άχ, τί ρόδο απόλυτο, βαθύ, αισθησιακό,
μέ μίσχο αφηρημένο καί ρίζες αγωνίας
σέ γή επάνω άστατη, αφόρητη, σιωπηλή,
ενώ εκείνο, τό ρόδο, ατάραχο.
Νά τό έχεις, νά τό κρατάς, νά τό νιώθεις,
καί πριν σου μαραθεί
νά μεθύσεις στό άρωμά του,
νά αγκιστρωθείς από τά ξίφη τής αγάπης,
τού λουλουδιού αυτού, αυτού τού ρόδου αυταπάτης,
τής ιδέας τού ρόδου,
ενός ρόδου ιδανικού.